

[Morten Lango.]

skære ned på, og derfor var det måske klogt, at man satte lidt præcise betingelser for, hvad man lægger i fleksibilitet, at det altså ikke bare er rigets sædvanlige nødstilstand, for den har vi hvert finansår, men derimod visse andre årsager, hvis vi endelig skal holde på fleksibiliteten. Jeg siger dette her, for jeg er helt sikker på, at vi om en 2-3 år nok skal blive stillet over for, at i år var der ganske vist mange studenter, men der var jo altså fleksibilitet, og følgelig byggede man noget mindre, end man havde stillet i udsigt.

Men som sagt, vi bliver nødt til at se på tallet, vi bliver nødt til at have et bedre grundlag denne gang end sidst, og denne gang kan vi få det. Vore studentestatistikker er væsentlig bedre, vor statistik for tilvæksten i de studerendes antal væsentlig bedre end sidst, så jeg er af den opfattelse, at vi må kunne nå frem til denne gang at levere et nogenlunde fornuftigt skøn, når vi skal fastsætte det antal kollegieværelser, som årligt bør bygges. Jeg er helt sikker på, at vi ikke når op på det ønskelige, for det har vi givetvis ikke råd til under de nuværende politiske omstændigheder, men vi kunne måske komme det noget nærmere, hvis tallene viser sig alt for knugende, når vi skal vedtage et eller andet.

Det andet, jeg gerne vil komme med nogle bemærkninger til, er hele finansieringsproblematikken. Man har trukket kollegiebyggeriet ind under boligmarkedets sædvanlige belåningsform med et grundlæggende statslån og belåninger derudover; men det er vel egentlig et spørgsmål, om kollegier egner sig til at blive betragtet på linje med den sædvanlige boligmasse. De er en ganske speciel form for boligmasse; de opføres i stigende grad på offentlig foranstaltning, efter offentlige forskrifter og i virkeligheden til offentlig disposition. Jeg er ikke spor overbevist om, at det, at vi er forfaldet til at opføre kollegier i vidudstrækning på de samme finansieringsvilkår som almindelige boliger, egentlig er særlig fornuftigt. Jeg vil i hvert fald gerne i udvalget have nærmere diskuteret, om man ikke kunne finde frem til en langt enklere finansiering ved fuldt og helt at trække kollegierne over i den offentlige

sektor. Jeg ved godt, at der så var en og anden, der ikke fik lov til at hædre sit eget navn med at give støtte til kollegiebyggeri; men de penge kunne vi så vride ud af de velgørende til noget andet og lidt mere løst, for de tider, da man kan regne med, at kollegier kan opstå for private midler, er forbi. Selvfølgelig kan man altid få lidt ekstra i kassen, men det er en samfundsopgave, og det bliver op til samfundet i hovedsagen at løse den.

Det næste problem, denne lovgivning frembyder, er spørgsmålet om, hvor beskædent i udstyr byggeri af denne art skal være. Min erfaring på området er, at der hos studenter lige så vel som hos alle mulige andre mennesker i de senere år har været en betydelig tendens i retning af at stille visse krav om, hvorledes boligen skal være for at være nogenlunde brugbar; et kollegieværelse skal være et arbejdsværelse, hvor man skal kunne bestille noget og samtidig opholde sig. Jeg skal uden at gå i detaljer sige, at rammen for, hvad der kan bruges til udstyr af værelset; i hvert fald fortjener at blive diskuteret omhyggeligt i udvalget. Vi bliver nødt til at have lidt mere at vide om, hvad disse forskellige stole og borde koster, så vi kan se, om dette tal er rimeligt.

Kollegiespørgsmål har givetvis i de senere år i højere og højere grad brændt på. Jeg skal slutte mine bemærkninger med at sige, at det antal nødløsninger, vi har set i de sidste år, hvor de studerende næsten på egen hånd flytter ind i saneringsmodne lejligheder o. s. v., ikke egentlig har været til nogen fordel. Vi må se at komme væk fra nødløsningerne. De gamle huse kan være meget romantiske, men vi vil helst være fri for Hostrups ånd i studenterverdenen, og det kan vi bl. a. hjælpe med til ved at undgå disse nødløsningskollegier. Så kan man selvfølgelig sige, at når de ærede forligspartier nu har sluttet sig sammen om at lave en forholdsvis ublu huslejestigning som den, de er enedes om i går, kunne der måske komme nogle flere værelser til udlejning; men jeg tror nu ikke, at det skal bringe os til at sætte reb i sejlene.

Som sagt tror jeg, vi har al mulig grund til alvorligt i udvalget at diskutere, om dette lovforslag går vidt nok. Vi prøvede lidt på det sidst, men jeg tror faktisk, vi